

SULCOREBUTIA ARENACEA (CARD.) RITT.

Ton Pullen

Sulcorebutia is een geslacht van kleine bolcactussen die in de hoge Andes van Bolivië groeien. De vele 'soorten' gaan vaak geleidelijk in elkaar over, wat determinatie moeilijk maakt. De soort die hier wordt voorgesteld, is echter gemakkelijk herkenbaar.

Deze fraaie soort is oorspronkelijk (in 1951) door Cardenás als *Rebutia arenacea* beschreven. Tien jaar later werd zij door Friedrich Ritter tot *Sulcorebutia arenacea* omgedoopt. Ook in het nog steeds veel gebruikte Kakteenlexikon van Backeberg is zij onder *Rebutia* gerangschikt.

De soortnaam “arenacea” betekent “zanderig”, hetgeen zou slaan op de zandkleurige beharing van de doortjes.

Sulcorebutia arenacea is één van de gemakkelijkst op naam te brengen sulco's. Het is een plant met een karakteristiek uiterlijk, hoewel er binnen de soort ook de nodige variabiliteit voorkomt. Om die variatiebreedte geïllustreerd te zien, moet men maar eens kijken naar de drie foto's op bladzij 39 van het sulcorebutiaboek van Pilbeam.

De afzonderlijke bollen kunnen voor een sulco vrij groot worden en een doorsnee van 5-7 cm bereiken bij een hoogte van 3-5 cm. Het lichaam is meestal enkelvoudig, maar kan met het ouder worden aan de basis spruiten vormen.

Sulcorebutia arenacea
Foto van de schrijver

Er zijn ongeveer 30 ribben, die spiraalsgewijs over de plant staan. De areolen zijn bedekt met licht grijsbruine wol en zijn langer dan breed. De meestal korte bedorning is vuilwit of iets gelig. De 15 doortjes zijn meestal kort, min of meer aanliggend en enigszins donzig behaard. Echte middendoorns ontbreken. De bloemen zijn 3 cm in doorsnee, goudgeel van kleur en verschijnen willig in grote aantallen in het voorjaar.

Deze soort groeit relatief langzaam, maar is desondanks een sterke liefhebbersplant. De cultuur in een mineraal, goed doorlatend grondmengsel is niet moeilijk. Ook op substraatcultuur groeit de soort goed, maar langzaam. De overwintering moet, net als bij de meeste andere gebergteplanten, koel en droog zijn.

Men zal deze soort meestal via zaad vermeerderen, daar stekken zelden worden gevormd. Enten is volstrekt overbodig, want de planten groeien prima op eigen wortel.

De soort is afkomstig uit Bolivië, waar hij op een hoogte boven de 2000 m groeit.

De veldnummers WR 460 en HS 30 zijn op deze plant van toepassing.

Literatuur

Backeberg, C. – Kakteenlexicon – 1966

Brinkmann, K. H. – Die Gattung Sulcorebutia – 1976

Pilbeam, J. – Sulcorebutia and Weingartia, a collectors guide – 1985

Dit artikel werd in **Succulenta** 71-6 (1992) (bldz. 265-266) gepubliceerd.
Overgenomen met de toelating van de schrijver en de uitgever.
